

„Amit tehát szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük.” Máté 7,12

Rendíthetetlenül munkálkodjatok!

Egy évtizede minden évben megtartják a Protestáns cigánymissziói fórum tagegyházai a Protestáns cigánymissziói konferenciát különböző témákban (idén a munka volt a fókuszban), az ország különböző településein, a különböző egyházak templomaiban, imaházaiiban (idén májusban az Újpesti Baptista Gyülekezet adott otthont a missziói napnak), különböző létszámban jelenlévő résztvevőknek (400-1500 fő), de mindig azonos céllal és végeredménnyel: Jézus lábainál letelepedni, tőle tanulni, benne megerősödve az ő áldásával folytatni vele az egyéni és közös útjaikat. A Tükör mostani száma nem a konferencia történéseit, nem a résztvevők benyomásait, véleményét mutatja be, hanem azok belső történéseinek megismerésére hívja meg az olvasókat, akik valamilyen formában Isten üzenetét, munkáját közvetíthették az egybegyűlteknek.

X. jubileumi Protestáns cigánymissziói konferencia

A protestáns cigánymissziós összefogásról Durkó Albert, a Pünkösdi Cigánymisszió és a Cigány Módszertani és Kutató Központ vezetője beszélt

Mikor az öt protestáns felekezet közös fórumának jubileumi konferenciájára készültem, mély hála és felelősség töltötte el a szívemet. Tudtam, nemcsak magunkat képviseljük, hanem Jézus Krisztus testének egységét. Meggyőződésem, hogy a cigányság felemelkedése csak Krisztuson keresztül lehetséges – és ehhez közösen kell szolgálnunk. Amikor újra láttam, hogy a különböző egyházak vezetői, szolgálói és hívei együtt dicsőítik Istent, a szívem megtelt reménnyel. A Fórum nemcsak esemény, hanem prófétai jel is: együtt lehetünk a változás eszközei. A konferencia után mély megerősítést kaptam: amit Isten elkezdett, azt célba is juttatja.

Ígét hirdetett Dr. Csonka Arnold, a Békevár Baptista Gyülekezet vezetőségi tagja, egyetemi docens

Idén, akárcsak néhány évvel ezelőtt, Kurdi Zoltán testvérem keresett meg, hogy vállalnám-e az ígét hirdetést a cigánymissziós konferencián. A kérésre, már csak szüleim egykori szolgálata miatt is, örömmel mondtam igent. Amikor Zoli a konferencia témáját elmondta, még nagyobb lett a lelkesedésem. A türelemmel végzett, rendíthetetlen munka Krisztus Egyházának egyik legfontosabb védjegye kell legyen a mai, nehézségekkel terhelt és a kényelmet felértékelő világunkban. A téma annyira meg-

érintett, hogy a felkészülés szinte „átitatta” a mindennapjaimat. Ez járt a fejemben amikor kocsival utaztam, vagy az irodai munka rövid szüneteiben, vagy amikor az Úr dolga-iról beszélgettünk otthon. A személyes érintettség miatt az üzenet már a felkészülési időszakban nagyon „megdolgozott” engem is, sok jó gyümölcsöt termett számomra. Nagyon hálás vagyok ezért Istennek, a konferencia szervezőinek és résztvevőinek.

A közös éneklést Durkóné Farkas Katalin, a Remény Hangjai zenekar szervezője vezette

A Remény Hangjai dicsőítő zenekar több gyülekezet zenészeiből és énekeseiből áll össze – szolgálatunk alapja az egység. A konferencia előtt sok szervezés, próba és ima előzte meg a fellépést. Ahogy eljött az alkalom, Isten békessége töltött be bennünket. Nemcsak dalokat vittünk, hanem üzenetet is: a remény nem egy érzés, hanem egy személy – Jézus. Ahogy együtt énekeltünk, a jelenléte kézzelfoghatóvá vált. Érezhető volt, hogy Isten nemcsak meghallgatja az éneket,

hanem válaszol is rá. A szolgálat után azt láttam a csapaton, hogy megtapasztaltuk, amikor őt helyezzük a középpontba, a szívük megnyílnak. Ezért ér meg minden áldozatot.

Cigány bizonyágtevők

Horváth Ferenc – baptista

Amikor felkértek a bizonyágtételre, nagyon felemelőnek éreztem, hogy engem javasolt a körzeti lelkipásztorunk, ugyanakkor nagy megtiszteltetésnek is.

Emellett egy kis félelem is volt bennem, hogy alkalmas vagyok-e arra a feladatra, hogy több száz ember előtt bizonyágot tegyek arról a személyes tapasztalatról, amit a Jézus Krisztussal való találkozásom óta élek meg.

Istent hívtam segítségül a szolgálatomhoz, hogy amikor megszólalok, a Szent Lélek vezesse és irányítsa szavaimat. Ahogyan Pál apostol szívében is ott volt (miként ezt megírta 1Kor 2,1-5-ben), úgy az én szívemben is ugyanazok az érzések keringtek.

Izgultam, hogy úgy osszam meg bizonyágtételemet, hogy az ott lévő hallgatók lássák meg bennem Isten munkáját. Áldás legyen, tanulság legyen, bele ne zavarodjak a mondanivalómba.

Nagy öröm volt a szívemben, amikor szemben álltam a jelenlévő testvérek sokaságával és elmondhattam, amit az Úr végez bennem. Csodálatos az én és mások szeméi előtt is, mily nagy dolgokra képes Isten, hogy egy „nemtörődöm”, könnyelmű,

felelőtlen ember életét át tudja formálni gyökeresen. Mára már megtanultam, hogy felelősséget kell vállalnom a döntéseimért és tetteimért úgy a családi életben, mint a gyülekezetben, a munkahelyemen, valamint a társadalomban.

A testvérek visszajelzései szerint bátorítást, erőt és áldást merítettek a bizonyágtételből. A jelenlevők közül többen felbátorodtak a példám által: így, azóta a saját gyülekezeteikben bátran kiállnak énekelni, imádkozni és bizonyágot tenni.

Simon Péter – evangélikus

Amikor a felkérés megérkezett a bizonyágtételre, nagyon megörültem, és azonnal elkezdtem gondolkodni a témán. Félelmet éreztem, meg azt, hogy alkalmatlan vagyok. A munka témája még igen, de Istenről beszélni egy cigány gyülekezet előtt, akiket nagyon szeretünk, nehéz lesz. Ekkor az a gondolatom támadt, hogy megkérem a feleségemet, segítsen, így már erőseknek éreztük magunkat Krisztusban.

Persze sebeket is tépett fel a készülődés! Fiatalon arra készültem, hogy elvégzem a teológiát és lelkész leszek. De Isten nem engedte, bezáródott ez a kapu. Akkor nagyon fájt, sírtam, toporzékoltam, de nem engedte az Úr. Azt gondoltam, túl vagyok ezen, de most kiderült, hogy nem. Isten megengedte ezt a szolgálatot. Nagyon boldog voltam, pár percre érezhettem, milyen lehetett volna, ha lelkészként állhatok gyülekezet előtt. Cigány testvéreim ezt lehetővé tették a számomra, ezért nagyon hálás vagyok. Arról beszéltem, hogy Jézus szeret minket, nem számít a származás, hanem az a lényeg, hogy Krisztusban újjászületett-e drága testvérem. Csak ettől kezdve lehetünk Krisztus szolgálói.

Boldogság volt átélni ezt a napot, sajnáltuk, hogy eljött a búcsú ideje, de az a reménységünk, hogy a következő cigánynapon találkozhatunk.

Isten áldását kívánjuk drága testvéreinkre. „Mert csak én tudom mi a tervem veletek.” (Jer 29,11)

Vas Krisztofer – metodista

Amikor felkértek, hogy tegyek bizonyágot, gondolkodás nélkül elvállaltam, mert szeretném, hogy azok az emberek, akik hozzám hasonlóan a drog rabjai voltak, szabaduljanak meg, mint én megszabadultam. Mielőtt kiálltam, büszke voltam rá, hogy bizonyágot tehetek arról, hogy Isten hogyan szabadított meg a rabságból. Miután elmondtam a bizonyágtételem, azt kérdeztem Istentől: Miért érdemlem meg tőled, hogy felhasználj más emberek megtérésére, pedig méltatlan vagyok rá? A válasz ez volt Istentől: Azért, mert szeretlek.

Balog Sándor – pünkösdi

Szeretnék belelátni a közepébe ennek a beszámolónak, ami a cigánymissziós konferencia beszámolója lenne...

Imaközösségben

Óriási megtiszteltetés volt, hogy képviselhettem a pünkösdi egyházat és a cigányságot, de első sorban Isten királyságát. Ilyenkor mindig nagy izgalom tölti el a szívem, azért, mert az óriási felelősség, amit a szószéken emberek előtt kimondunk. Igazából nem is a sok ember teszi ezt benne izgalmassá, hanem az igazság és az Isten munkája az életben. Mindig nehéz megszólalni, kell pár perc ahhoz, hogy feloldódjak. Sokszor elgondoltam, mit fogok mondani, de valahogy az Úr másképpen alakítja a dolgokat, vagy csak elfelejttem, amit

terveztem. De nem is az a fontos, hogy akkor ott bennem mi történik, hanem hogy mi lesz ennek a gyümölcse.

Bizonyágtévközpont megáldása

A visszajelzésekről: Nagyon fontos, hogy ha negatív a visszajelzés, akkor is alázatban maradjak, mert ezekből tanulok. Ha pedig pozitív, akkor is alázatban maradjak, fel ne fuvalkodjak. Annyira csodálatos, hogy minden a javunkra válik, de ezen az alkalmon többszöri visszajelzés alapján úgy látom, építő volt az a bizonyosság, amit elmondtam az Isten hatalmas szeretetéről, és arról, hogy nem vet el egy bűnöst sem.

Bandor Zoltán – református

Valahányszor felkérnek bizonyágtételre, bizonytalan igennel válaszolok. Elgondolkodom, mit is mondhatnék, és önvizsgálatot tartok. Bűnös, sokszor hitetlen életemre nézve megkérdem: Méltó vagyok-e kiállni emberek elé, és a hitemről szólni? A készülés során azonban világossá vált, hogy nem magamról kell beszélnem, hanem arról a munkáról, amit Isten végez bennem és általam. Mégis izgalommal álltam ki a gyülekezet elé, hiszen fontos, hogy mindig hiteles és autentikus maradjak.

Egy ilyen helyzetben számomra kiélezetten számítanak a visszajelzések, s nehéz, ha olyan emberek is jelen vannak, akik közel állnak hozzám, ismerik a szokásaimat, dolgaikat. A bizonyágtétel közben azonban békesség töltött el, és örültem annak, hogy milyen sokan voltunk együtt. A szolgálat után többen is odajöttek hozzám, és megerősítettek abban, hogy Isten tudott szólni rajtam keresztül, és megérintette őket az üzenet.

Fotó: Patkás Rita